

Το Σάββατο του Λαζάρου εις Βηθανίαν

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Το Σάββατο 11ην/ 24ην Απριλίου 2021, Σάββατο του Λαζάρου, εορτάσθηκε υπό του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων στην ιερά Μονή Μάρθας και Μαρίας της Βηθανίας η μνήμη του γεγονότος της εγέρσεως υπό του Κυρίου του φίλου Αυτού Λάζαρου του τετραημέρου.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας κήρυξε τὸν θεῖο λόγο ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ Θεόφιλος:

“Εἶπεν αὐτῇ [τῇ Μάρθᾳ] ὁ Ἰησοῦς: ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κὰν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα· πιστεύεις τοῦτο; λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σύ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος, (Ἰωάν. 11, 25-27).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τὴν ψυχωφελῇ πληρώσαντες τεσσαρακοστήν, συνήχθημεν σήμερον τῇ Χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ ἱστορικῇ καὶ βασιλικῇ πόλει τῆς Βηθανίας, τῇ ἰδιαιτέρᾳ Πατριδι τοῦ Λαζάρου, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φίλου Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο, δηλονότι τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου, συνέγραψε λεπτομερῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. Καί τοῦτο, διὰ νά γίνῃ πιστευτόν ὅτι Υἱὸς Θεοῦ καὶ Θεός ἦν ὁ Χριστός, καὶ ὅτι ἀνέστη καὶ ἀνάστασις ἔσεται τῶν

νεκρῶν. “Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα”, (Ἰωάν. 11, 25-26), λέγει Κύριος.

Ἑρμηνεύων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Καρπὸς γε μην καὶ τιμὴ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἡ αἰώνιος ζωὴ, καὶ οὐκ ἄλλως προσγίνεται τοῦτο τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ· εἰ γάρ διὰ Χριστὸν πάντες ἀνιστάμεθα, ἀλλὰ ζωὴ αὕτη ἐστὶν ἀληθὴς τό ἀτελευτήτως ἐν μακαριότητι ζῆν”. Καὶ ἀναλυτικώτερον, αἰώνιος ζωὴ εἶναι ὁ καρπὸς καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς πίστεως εἰς Χριστὸν καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀποκτήσῃ τοῦτον [τόν καρπόν]. Ἀκόμα καὶ ἂν ἡμεῖς ἀνιστάμεθα ἕνεκα τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ νὰ ζῶμεν τὴν ἀτελεύτητον μακαριότητα.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἀκούσας ὅτι ἀσθενῶν ἦν ὁ Λάζαρος εἶπε ταῖς ἀδελφαῖς αὐτοῦ Μάρθα καὶ Μαρίᾳ “αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ’ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι’ αὐτῆς”, (Ἰωάν. 11,38). “Ἰησοῦς ἔρχεται εἰς τό μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ’ αὐτῷ... καὶ ταῦτα εἰπὼν φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκώς δεδεμένος τούς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο”, (Ἰωάν. 11, 43-44).

Ταῦτα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ, ἵνα εἰσαγάγῃ αὐτούς εἰς τὴν πίστιν τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ καὶ προετοιμάσῃ αὐτούς, ὡς ἀναφωνεῖ καὶ ὁ ὕμνωδός: “Κύριε, ἡ φωνὴ σου κατέλυσε, τοῦ Ἄδου τὰ βασίλεια καὶ ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου, ἡγειρεν ἐκ τάφου τετραήμερον· καὶ γέγονεν ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον”. Καὶ ἀλλαχοῦ, “Κύριε, πιστῶσαι θέλων τούς μαθητάς σου τὴν ἐκ νεκρῶν σου ἔγερσιν ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου παραγέγονας καὶ φωνήσαντός σου τοῦτον, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη καὶ ἀπέλυσε τὸν τετραήμερον, βοῶντα σοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα Σοι”.

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν Αὐτοῦ ἐποίησε σημεῖα καὶ τέρατα (Πράξ. 6,8), δηλονότι θαύματα, ὅπως ἡ ἀνάστασις τοῦ θυγατρίου τοῦ Ἀρχισυναγώγου Ἰακώβου (Μάρκ. 5,22-43) καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ θανόντος μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας ἐν τῇ πόλει Ναΐν (Λουκ. 7, 11-17) καὶ τοῦτο διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ δόξα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφ’ ἐνός καὶ τό ἀπ’ αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τό ἐνεργούμενον ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ ἀφ’ ἑτέρου.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ τετραήμερου Λαζάρου ἐν τῇ βιβλικῇ πόλει τῆς Βηθανίας ὀλίγον πρὶν τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἦτο ἀπλῶς “σημεῖον καὶ τέρας” φανερώσεως τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τό “σωτήριον προοίμιον τῆς παλιγγενεσίας”, τοὔτέστιν τῆς ἐν τῷ θεανθρωπίνῳ προσώπῳ τοῦ

Ἰησοῦ Χριστοῦ κοινῆς ἀναστάσεως εἰς τὴν ἀπορίαν τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ: “Ἰδοῦ”, λέγει ὁ Πέτρος, “ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ”, (Ματθ. 19, 27-28).

Κατὰ τὸν ἐρμηνευτὴν Ζιγαβηνόν, “Παλιγγενεσίαν”, λέγει ὁ Χριστός, τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ὡς “πάλιν ζωίαν”, δηλαδή δευτέραν γέννησιν καὶ ἀνάπλασιν καὶ ἀνακαίνισιν τῆς κτίσεως. “Ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτήρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὃς μετασχηματίζει τό σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τό γενέσθαι αὐτό σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ”, (Φιλιπ. 3,20-21), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἰδοῦ λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τί ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις τοῦ τετραημέρου Λαζάρου ἀποτελεῖ τό “σωτήριο προοίμιον τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ”.

Ἡ δὲ κοινὴ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν νίκην τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς κρίσεως κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου “ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, [τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ] καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως”, (Ἰωάν. 5, 28-29).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν ψυχωφελῆ νηστείαν πληρώσαντες καὶ ἐγγίζοντες πλέον τὴν Ἁγίαν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ τῆς Τριημέρου Ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: “Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε ἡμᾶς ἀξίωσον, θεατὰς γενέσθαι τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους Σου, Κύριε, καὶ τῆς λαμπροφόρου τῶν ἡμερῶν καὶ βασιλίδος Ἀναστάσεως τῆς σῆς, φιλάνθρωπε”.

Ἔτη πολλά καὶ Καλὸν Πάσχα!”

